

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 22/05/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 892

“THẾ NÀO MỚI GỌI LÀ QUÁN ĐÁNH”

Thế nào mới gọi là “*quán đánh*”? Có rất nhiều người làm lẫn việc này. Họ cho rằng ai đó xoa đầu chúng ta thì đó là quán đánh, ai đó rảy nước vào đầu chúng ta thì đó là quán đánh. Chúng ta hiểu như vậy là sai lầm! Chữ “*quán*” có nghĩa là từ bi, bảo hộ, gia trì. Chữ “*đánh*” là pháp chí cao vô thượng được truyền thụ, truyền đạt cho chúng ta. “*Quán đánh*” là chúng ta tiếp nhận pháp có thể giúp chúng ta thay đổi thân tâm.

Trong Phật pháp, tất cả đều là biểu pháp chứ không chỉ là hình thức suông. Chúng ta làm cho Phật pháp trở thành mê tín, khiến người ngoài nhìn vào không hiểu ý nghĩa thiết thực, không làm cho người khác cảm phục. Đáng nhẽ ý nghĩa biểu pháp của nhà Phật rất sâu sắc nhưng lại trở thành những việc làm tạo nên sự hiểu lầm của mọi người.

Hòa Thượng nói: “*Khi tôi mới xuất gia học Phật, tôi gặp được Chương Gia Đại Sư. Chương Gia Đại Sư là một vị Thượng Sư của Mật Tông. Ngài không dạy tôi trì chú mà dạy tôi giáo pháp của Phật*”. Chương Gia Đại Sư bảo Hòa Thượng phải dành thời gian mà học tập Kinh giáo, thông hiểu những lời giáo huấn của Phật. Đây là một sự khai thị rất sâu sắc. Người tu Mật gặp người thì cứ dạy người trì chú nhưng lại không dạy người ta phải trì chú như thế nào cho đúng như pháp. Người niệm Phật gặp người thì khuyên người niệm Phật nhưng lại không giải thích một cách cặn kẽ, thấu đáo phải niệm Phật như thế nào cho đúng như pháp.

Thí dụ, chúng ta thúc đẩy chuẩn mực của người xưa thì chúng ta phải mở lớp học để người ta dần dần hiểu đúng và làm đúng như pháp. Nếu chúng ta cứ nói họ làm mà không hướng dẫn cụ thể thì họ không biết bắt tay từ chỗ nào. Nhà Phật chúng ta dạy người hết sức rõ ràng, tỉ mỉ. Tín là tin rồi phải hiểu, hiểu rồi phải thực hành, thực hành mới có kết quả gọi là chứng, thông qua “*tín – giải – hành – chứng*” rất rõ ràng. Tu hành thì phải tu như thế nào cho đúng pháp, niệm Phật thì phải niệm như thế nào đúng pháp.

Hòa Thượng dạy rất kỹ: “*Trong bốn giáo dục lớn có giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục học đường và giáo dục tôn giáo. Trong giáo dục gia đình thì mỗi người chủ gia đình phải giáo dục tốt gia đình mình. Trong giáo dục tôn giáo thì mọi người phải quay về làm tốt vai trò giáo dục tôn giáo của mình. Chúng ta phải quay về đúng vai trò giáo dục của mình*”.

Người làm giáo dục gia đình thì phải làm tốt vai trò của giáo dục gia đình. Người làm giáo dục tôn giáo thì phải làm tốt vai trò của giáo dục tôn giáo. Giáo dục xã hội và giáo dục học đường thì nằm ngoài tầm tay của chúng ta. Chúng ta có thể kiểm soát được giáo dục gia đình và giáo dục tôn giáo.

Ý nghĩa của “*quán đảnh*” phải hiểu như thế nào đúng? Lạy Phật thì phải lạy như thế nào cho đúng? Niệm Phật thì phải niệm như thế nào cho đúng? Làm việc từ thiện lợi ích xã hội thì phải làm như thế nào cho đúng? Chúng ta rất hời hợt, mông lung. Nhiều người cũng làm nhưng làm theo ý của mình chứ không làm theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, cho nên không có kết quả tốt, thậm chí kết quả ngược lại.

Trước đây, tôi thấy người ta chen chúc nhau, giành nhau để được quán đảnh. Sau khi quán đảnh thì họ còn nguyên “*tham sân si*”, “*tự tư ích kỷ*” vẫn rầy đây, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” còn nhiều hơn. Làm như vậy, người ta nhìn vào càng hiểu sai. Chúng ta là người niệm Phật nhưng hành nghi của chúng ta khiến người ta nhìn vào mà cảm thấy áy ngại. Người niệm Phật mà thô tháo đến thế, bất an đến thế, động loạn đến thế! Chúng ta làm cho người ta trở nên nghi ngờ, hiểu sai. Đáng nhẽ người niệm Phật phải định tĩnh hơn, phải bình lặng hơn. Chúng ta làm cho người ta hiểu sai, thậm chí cho rằng Thế giới Tây Phương Cực Lạc chỉ tiếp nhận những con người như vậy, đó là nơi ô hợp vì toàn tiếp nhận những con người đầy “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, lường cân tráo đấu, lừa Thầy phản bạn, tự tư tự lợi. Vì vậy họ không muốn đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Người làm từ thiện thì suốt ngày đi kêu gọi, quyên góp, gặp ai cũng xin xỏ. Có người nói với tôi rằng họ rất ngại, gằn như không muốn gặp vì mỗi lần gặp mặt thì người ta lại kêu gọi quyên góp vài tấn gạo, vài trăm thùng mì. Người ta còn có chiêu bài tổ chức một cuộc hội họp, có người đứng lên quyên góp. Người này nói rằng họ phát tâm 10 triệu, người kia nói rằng họ phát tâm 20 triệu. Thế là mọi người tham gia đành phải đóng góp 3 triệu, 5 triệu, 10 triệu trong khi đó là tiền sử dụng, tiền sinh hoạt của gia đình họ trong mấy tháng trời.

Những người làm việc Phật sự ở trong mọi phương diện phải hết sức cẩn thận, phải dùng tâm chân thành của mình mà làm, nếu không thì những việc làm ra chỉ vì danh vọng, lợi dưỡng mà làm. Vì danh vọng mà làm là sai, vì lợi dưỡng mà làm thì càng sai hơn nữa! Người xưa dạy: “***Việc tốt không bằng không việc gì***”. Nếu chúng ta làm việc tốt mà tăng trưởng lòng tham, tham danh, tham lợi đều là tham, nếu làm việc tốt mà tâm không thanh tịnh, tâm bị ô nhiễm thì tốt nhất là không nên làm vì nếu làm thì chỉ có hại, không có lợi.

Trong Phật pháp, phải tường tận mọi việc! Nếu chúng ta không tường tận thì phải tham cầu, học hỏi chứ không được vọng tưởng, tự ý làm. Nhiều người dùng miệng để thị phi chứ không biết dùng miệng để thưa hỏi. Nếu có việc gì chúng ta không hiểu rõ thì phải nên thưa hỏi. Nếu sự việc sai đã xảy ra rồi mới thưa hỏi thì không kịp! Có người niệm Phật cả đời, đến lúc người ta chỉ ra cái sai thì mới chợt nhận ra. Như vậy thật là oan uổng! Nhiều người làm sai 5 năm, 7 năm, chục năm rồi mới quay đầu, phản tỉnh, sửa lỗi,

vậy thì quá trễ. Đáng nhẽ chúng ta phải hiểu rõ tường tận ngay từ ban đầu. Chúng ta chưa rõ thì phải biết cách thưa hỏi.

Mười mấy năm qua, tôi học theo Hòa Thượng. Ngài làm như thế nào thì tôi làm y như thế đó. Việc gì Hòa Thượng không làm thì tôi không làm. Vậy thì chúng ta làm sao mà sai được! Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi không có gì tốt hơn là biết nghe lời và thật làm”**. **“Nghe lời và thật làm”** tưởng là bình thường nhưng đó là cẩm nang để thành tựu cho cuộc đời của chúng ta. Câu nói của Ngài giúp chúng ta phản tỉnh. Ngài thì **“nghe lời và thật làm”**, chúng ta thì không biết nghe lời, không thật làm. Nếu chúng ta **“nghe lời và thật làm”** thì sẽ đỡ tốn thời gian. Chính vì chúng ta không **“nghe lời và thật làm”** cho nên đã làm hao phí biết bao nhiêu thời gian và công sức của các bậc Thầy, các bậc Tổ Sư Đại Đức.

Bao nhiêu năm nay, ngày ngày tôi dịch thuật chính là ngày ngày tôi thưa hỏi Phật, thưa hỏi các bậc Tổ Sư Đại Đức. Chúng ta ngày ngày học tập cũng chính là ngày ngày thưa hỏi. Cho nên ở bất cứ phương diện nào, chúng ta cũng phải tường tận. Nếu chưa tường tận thì chúng ta phải thưa hỏi, đến khi tường tận rồi thì mới bắt tay vào hạ công phu. Như vậy thì mới không bị sai lầm. Cuộc đời của chúng ta ở nhân gian này rất ngắn ngủi, chỉ vài chục năm là hết cuộc đời. Mỗi lần sai lầm mất 5 – 7 năm, sai rồi sửa, sai rồi sửa vài lần như vậy thì chúng ta đã hết đời.

Trong cuộc sống tu hành của chúng ta ở nhân gian này, tiến thì rất chậm nhưng thoái thì rất nhanh bởi vì sự cám dỗ quá nhiều. Một lần sai phạm, hai lần sai phạm, ba lần sai phạm, sai phạm đến lúc chúng ta không thể quay đầu. Chúng ta sai phạm vì chúng ta **“cứng đầu”**, không biết nghe lời, không làm theo. Cho nên trong mọi phương diện nào thì phương diện tu hành vô cùng quan trọng vì tu hành giúp chúng ta vượt thoát sanh tử. Nếu chúng ta làm không đúng thì chúng ta không những không thể vượt thoát sanh tử mà còn đi vào sanh tử nhanh hơn. Như vậy thật đáng tiếc!

Vai trò tự hành (*tự tu tập*), vai trò hóa tha (*giúp người*) của chúng ta hiện nay rất quan trọng. Chúng ta đang làm giáo dục Thánh Hiền, giáo dục chuẩn mực. Làm giáo dục thì phải chuẩn mực, làm giáo dục thì phải y giáo phụng hành, không thể làm theo cách nghĩ, cách thấy, cách làm của mình. Nếu chúng ta làm sai thì hệ lụy không hề nhỏ, nhân quả mà chúng ta phải gánh lấy thật sự không hề nhỏ.

Hòa Thượng đã nói một câu nhưng chúng ta nghe qua mà không chú ý: **“Trước Thích Ca Mâu Ni Phật, tôi là một người học trò rất chân thành. Trước Chúa Giê Su, tôi cũng là một người học trò rất chân thành. Trước đấng sáng tạo của các tôn giáo, tôi cũng là một người học trò rất chân thành”**.

Trong **“Kinh Hoa Nghiêm”**, Thiện Tài Đồng Tử tham vấn 52 vị thiện tri thức là những người trong tất cả các ngành nghề trong xã hội như: Người buôn bán, kỹ sư... Thiện Tài Đồng Tử coi tất cả mọi người đều là Thầy, còn mình là người học trò, biết lắng nghe là làm theo. Họ không dùng cái thấy cái biết của mình.

Hòa Thượng nói: ***“Tôi không có gì tốt, tôi chỉ có một việc tốt là biết nghe lời và thật làm”***. Cả đời Hòa Thượng ***“nghe lời và thật làm”*** theo Thầy của mình, học và làm theo Thầy, từ đó có được thành tựu. Đây chính là Hòa Thượng đã nhận được sự quán đánh của Thầy của Ngài. Nếu chúng ta chân thật làm theo sự dạy bảo của Ngài thì chân thật được Ngài quán đánh. ***“Quán đánh”*** không phải là được xoa đầu, vẩy nước lên đầu. Ở Singapore có con rồng phun nước. Nếu chúng đứng ở đó để được rồng phun nước thì còn mát hơn.

Ý nghĩa của ***“quán đánh”*** là tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, y theo giáo huấn của các Ngài mà thật làm. Tất cả những việc trong Phật pháp đều là nội hàm, đi thẳng vào trong nội tâm tự tánh của chúng ta chứ không đi theo hình thức bề ngoài. Phật nói rất rõ: ***“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết pháp hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”***. Không có gì là thật, chỉ có tự tánh của chúng ta là thật.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta dùng tâm chân thật, chân thành, cung kính tụng một bộ Kinh “Vô Lượng Thọ” thì chính là chúng ta đã được Phật A Di Đà quán đánh một lần. Chúng ta dùng tâm chân thật, chân thành, cung kính tụng một bộ Kinh “A Di Đà” thì chúng ta đã được Phật quán đánh một lần. Bạn đọc một lần thì bạn được quán đánh một lần, bạn đọc hai lần thì bạn được quán đánh hai lần. Trong vô hình trung, bạn không có cảm giác gì, bạn không nhận ra nhưng bạn đã được quán đánh rồi”***.

Tâm thanh tịnh giúp chúng ta sáng tỏ một phần, lưu lộ một phần, đó mới chân thật là ý nghĩa của ***“quán đánh”***. Nếu chúng ta mơ hồ, mê muội, chen nhau xô đẩy nhau để được vẩy nước lên đầu thì không phải là ***“quán đánh”***.

Hòa Thượng nói: ***“Các vị nhất định phải hiểu rõ: Pháp môn Tịnh Độ chính là pháp môn dạy bạn thành Phật, chính là chư Phật Như Lai từ bi gia trì, nói ra cho chúng ta định pháp. Người niệm Phật một ngày từ sáng đến tối được tắm mình trong ánh sáng của Phật chính là một ngày từ sáng đến tối được tiếp nhận vô lượng vô biên chư Phật quán đánh”***.

Pháp môn Tịnh Độ chính là pháp môn một đời thành tựu. Thích Ca Mâu Ni Phật nói ra pháp này, pháp môn này được mười phương chư Phật tán thán. Chúng ta tiếp nhận pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta được tiếp nhận sự quán đánh của mười phương chư Phật. Chúng ta chỉ niệm Phật từ sáng đến tối, tâm ta thanh tịnh tưới mát tự tánh, giúp tự tánh của chúng ta sáng tỏ hơn, không dính vào thị phi nhân ngã, không phiền não vọng tưởng chấp trước. Tâm không thanh tịnh thì trí tuệ bùng sáng. Đó mới chân thật là chúng ta đã tiếp nhận sự ***“quán đánh”***. Chúng ta phải hiểu rõ ý nghĩa của ***“quán đánh”***, nếu không thì chúng ta trở nên mê tín. Nhiều người làm nhưng không hiểu mình làm gì, họ làm mà không có kết quả, cho nên làm không mạnh mẽ.

Hòa Thượng nói: **“Bậc thiện tri thức chân thật là người làm cho chúng ta luôn sáng tỏ”**. Thí dụ chúng ta niệm Phật thì họ phải dạy chúng ta sáng tỏ niệm Phật như thế nào để có lực, để có được thành tựu. Trong cuộc sống thường ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật thì họ phải dạy chúng ta phải làm như thế nào cho đúng. Đó mới là bậc thiện tri thức chân thật.

Đối với tất cả chúng sanh, chúng ta ở phương diện nào thì chúng ta có vai trò giúp chúng sanh sáng tỏ ở phương diện đó. Nếu chúng ta dạy họ một cách mơ mơ hồ hồ thì kết quả cũng mơ mơ hồ hồ. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta cần cầu một bậc thiện tri thức chân thật để có sự thành tựu trong cuộc sống, trong tu hành. Đối với người tiếp nhận sự giáo hóa của chúng ta thì chúng ta cũng phải là bậc thiện tri thức chân thật. Chúng ta phải dạy bảo, dìu dắt, hướng dẫn họ đến nơi đến chốn!”**. Vậy thì người Thầy đó, người hướng đạo đó đã quán đánh cho học trò, và học trò đã tiếp nhận sự quán đánh của Thầy.

Một lần, tôi đi giảng ở Phú Thọ. Một người nói: **“Thầy dịch Kinh lâu năm như vậy thì tay Thầy chắc là có phước báu lắm. Xin Thầy xoa đầu con một cái!”**. Tôi nói: **“Đưa đầu đây để tôi gõ vài cái cho tỉnh ngộ ra!”**.

Chúng ta không y giáo phụng hành những lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, không y giáo phụng hành những lời giáo huấn của Thánh Hiền. Nếu chúng ta chân thật tiếp nhận lời dạy bảo, làm theo lời dạy bảo của Phật Bồ Tát thì chúng ta chân thật tiếp nhận được sự quán đánh của Phật Bồ Tát. Nếu chúng ta chân thật tiếp nhận lời dạy bảo, làm theo lời dạy bảo của Thánh Hiền thì chúng ta chân thật tiếp nhận được sự quán đánh của Thánh Hiền. Một học trò chân thật tiếp nhận lời dạy bảo, làm theo lời dạy bảo của Thầy thì học trò đó chân thật tiếp nhận được sự quán đánh của Thầy. Người Thầy đó mới chân thật quán đánh cho học trò.

Nhiều người hàng ngày uống ly nước cúng Phật và cảm thấy rất khỏe. Đó là niềm tin của họ. Chúng ta phải xem lại xem có đúng như vậy không! Chúng ta cúng Phật một ly nước trong. Nước biểu thị cho sự tinh khiết và bình đẳng. Nếu hàng ngày tâm chúng ta luôn bình đẳng, thanh tịnh thì chúng ta uống nước cúng Phật sẽ rất khỏe. Nếu tâm chúng ta đầy tham sân si, luôn bất bình thì uống bao nhiêu ly nước cúng Phật đó vẫn không có tác dụng.

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày chúng ta cúng Phật, không cần thắp hương, không cần thức ăn, không cần hoa quả nhưng cần cúng một ly nước trong. Chúng ta cúng một ly nước không phải là để Phật uống mà là để nhắc nhở chính mình. Ly nước trong biểu thị cho sự trong sạch, bình đẳng, thanh tịnh. Đây là giáo dục”**.

Ly nước đó biểu thị cho sự trong sạch, thanh tịnh, bình đẳng. Một ngày từ sáng đến chiều, khởi tâm động niệm của chúng ta phải thanh tịnh, tâm bình đẳng thì mới có kết quả chân thật. Người ta cảm thấy uống ly nước cúng Phật rất mát, rất khỏe. Việc này tưởng chừng dễ hiểu nhưng nếu không nói ra thì chúng ta không hiểu. Tất cả mọi việc làm trong nhà Phật đều mang ý nghĩa biểu pháp, mang ý nghĩa giáo dục thiết

thực đối với mỗi chúng ta. Nếu hàng ngày tâm chúng ta vẫn phiền não tham sân si, tam đầy bất bình thì uống nước cúng Phật cũng không có kết quả tốt đẹp, không phải là Phật không linh. Người học Phật chúng ta phải hết sức thận trọng!

Hòa Thượng từ bi, dạy chúng ta hết sức chu đáo. Bài hôm trước, chúng ta học ý nghĩa của khai quang. Chúng ta cũng đã được học rằng không phải bỏ ra một ít tiền làm pháp sự mà có thể tiêu tội. Nhiều người dạy người ta sai nên Hòa Thượng từ bi đính chính cho chúng ta. Bài trước, chúng ta cũng đã học rằng Phật pháp không thị hiện thần thông. Phật chỉ dùng thần thông trong một cơ duyên đặc biệt, không tùy tiện dùng thần thông. Ma dùng thần thông. Người học Phật mà bị lừa thì rất đáng tiếc! Đệ tử Phật thì phải sáng suốt. Người u mê là đệ tử của ma, không phải là đệ tử của Phật.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!